

BỨC TRANH

THỦY MẠC

Đà Lạt có khí hậu và phong cảnh giống như bên châu Âu. Những căn nhà, những biệt thự xa hoa như được xây dựng theo kiến trúc Pháp với mái ngói đỏ, trong nhà có lò sưởi, trên nóc có ống khói. Những ngôi biệt thự Đà Lạt không có cái nào giống nhau cả. Vì thế thành phố mới đẹp! Những còn hơn thế nữa, nhà ở Đà Lạt được xây dựng trên những sườn đồi với vị trí cao thấp khác nhau, những căn biệt thự nởm rĩ rác, cái cao, cái thấp, cái lớn, cái nhỏ đã hình thành một bức tranh ngoạn mục và sinh động, và đẹp đẽ.

Nhà thơ QUÁCH TÂN khoảng trước năm 1940 đã viết bút viết thơ như sau trong tập “Phong cảnh Dalat”:

*“Thành phố nằm thú lâm tuyền,
Đu cho bóng lại thơ cũng tiên.
Hoa cỏ vẽ tranh thơ y mĩ c,
Lâu đài tô điểm cảnh thiên nhiên.
Ngày vui non gió thổi đượm, tuyền,
Đêm thơ trăng trắng rọi xuống thuyền.
Qua lại bên mùa xuân cỏ bện,
Ngồi đây cảnh y hèn nhân duyên.”*

KHÁNH GIANG, đóng vai khách du khách đến Đà Lạt vào năm 1959 đã ghi lại một số nhận xét của mình:

“Thành phố hình tròn nằm nghiêng về phía Tây hồ Lớn (hồ Xuân Hương). Đường sá phần nhiều đường ngoằn ngoèo, hai bên các biệt thự nằm rải rác, im lìm, khuất tận trong xa. Vào buổi chiều gió nhẹ, bên thềm trên đường, sẽ có cảm tưởng rằng mình đang đi giữa một thành phố ma. Đà Lạt chủ yếu vì những tâm hồn nghệ sĩ. Bên tìm về cả muôn ngàn mây nước, cỏ hoa, ý nghĩa trong tiếng vi vu của gió ngàn, tiếng rì rào của thác đổ, bài thơ trong vịnh và cả núi rừng bao la, hay vẻ đẹp ngút ngàn trầm ngâm của cảnh vật. Bên có nhiều dịp để cho tâm hồn rung cảm triền miên...”

... Đà Lạt hoạt động hơn về phía chợ, con tim của thành phố, nằm trên ngọn đồi cao, ngôi chợ là nơi tập trung hàng hóa của dân tộc bản địa như rau củ, gia cầm, các nhà lái buôn từ những vùng xa đem hàng đến, các nhà nông nghiệp thì đem thóc gạo ra bán. Hai bên chợ san sát phố buôn bán của Hoa kiều, Pháp, Việt. Cảnh đượm vẻ đẹp thơ mộng hơn ngôi chợ mới đang dần dần hoàn thành. Chợ có hai tầng, một tầng hình vòng cung hướng ra hồ Lớn. Những người ta từ ngân khoản xây dựng lên đến 30 triệu đồng. Nếu vì cái tên triền đồi hòa thì năm 1960 dân Đà thành sẽ ăn tết với một ngôi chợ mới. Lúc này chợ cũ sẽ dần dần dùng làm hí viện” ... “Tôi nhớ là những dịp lễ, du khách từ bên ngoài đến đây mang một không khí náo nức nhộn nhịp cho Đà Lạt, hai bên phố các tà áo màu rực rỡ khoe tươi, những gánh dưa và mứt hoa quả bán trên vỉa hè...”

Nhà thơ TRÚC TIỀN ghi lại cảm tưởng của mình khi ghé thăm Đà Lạt vào năm 1962:

“Tôi thành phố Đà Lạt, lâu đài trang nhã ở n hiên, nhng bi t th c kính trang nghiêm sng sng gi a trái núi bao quanh, n i n i đ y c k hoa đ th o, th t là non Bng l n v i nhân gian. Bóng đã chi u, n n tr i đ c mây tím, màn s ng m ng xa m , không gió mà mát đ u, c nh thanh tao có v m đ m u bu n, gi c lòng du khách bàng khuâng, không bi t nh th ng ai mà ng ngác, cũng không bi t mình đang sng n i nào đây! M t c m khái thể nhiên khó t .”

L n l t đi qua nhng n i mà ai cũng ca t ng n sĩ vi t l i đôi dòng th . Su i Cam Ly, không đ p l m nhng bu n:

*“Su i reo nh t ng th dài
S u ai dòng l láng lai không ng ng!”*

H Than Th , tên đã bu n, c nh l i đ p quá cànng bu n:

*“H th y nh hà tr ng thán t c
Phong s ng thiên i v tiêu s u”
“Bóng ai l i h n h Than Th
Đ i bóng tà huy n c ngh n ngào!”*

M t n c l ng nh t , hàng cây soi bóng, l p hoàng hôn ph xu ng, gió chi u th i l nh bu t c tâm h n. Bức tranh thơ y mĩ c thiên thanh đ y th m ng, khi n cho du khách bàng hoàng gi a không gian u t ch, không mu n tr v .

Sáng hôm sau là ngày 10 tháng 6, đi Su i Vàng. Đ ng vào Su i Vàng đ c bi t đ p, đ ng quanh queo khó đi. Du khách t ng t ng nh theo l i đi t i hu nh tuy n và có cái c m giác l k , t ng ch ng nh đi t i đó s g p ng i mà ta mong nh t lâu. T i đây chúng tôi xu ng xe, đi b đ d o quanh đ i đ l ch quan phong c nh c a thiên nhiên. R ng này tên g i Tùng Lâm, nhng ch r i rác đôi khóm cây trên chót núi b ph , v đ m bu n nh ng i s ng ph cô đ n... Lúc n y vào kho ng m i gi sáng, m a phùn r c b i, êm đ u nh bu i chi u thu. Bên chân tr i l i hi n lên m t áng mây h ng r t đ p...

Mang danh là Su i Vàng nên du khách đã l m t ng t i đó ch c g p đ c ng i x a, thì ra th t v ng, v n là nhân gian tr n th . (Tìm đâu cho th y c nhân!). G n đ y ch có m t túp l u tranh xiêu v o ven chân núi, có hai m con đ bán hàng hoa s sài ít i, c nh sinh nhai đ m b c th t đáng th ng! T giã n i u t ch ra v , du khách mang theo m t m i bu n man mát.”

N sĩ c m tác, vi t xu ng ít v n th :

“Đà Lạt đi chớ i khớ p cớ nh xinh
Núi đèo chớ ng chớ t cớ hoa tình,
Nhớ ng màn sớ ng bớ i rớ i xa tít
Mây lớ p thông già đớ ng lớ ng thình.
Tớ ng thác Cam Ly sớ u bát ngát
Mớ t hớ Than Thớ lớ lung linh.
Suớ i Vàng ngớ tớ i tìm thăm bớ n
Ngớ nh lớ i trớ n gian chớ thơ y mình.”

Sau đó nớ sĩ lớ i sáng tác tí p mớ t bài thơ tớ cớ nh Đà Lạt bớ ng chớ Hán và đớ cớ chính nớ sĩ đớ ch ra nhớ sau:

“Lớ u các nguy nga gớ a núi rớ ng
Hoa thớ m cớ lớ đớ p màu xuân.
Gió qua trúc chuyớ n chim kêu rớ n
Mây thớ p thông reo vớ n hú rân.
Đá rớ i ngớ i trớ nhìn mớ y kớ ,
Suớ i buớ n đớ lớ đã bao lớ n!
Trớ i xem Đà Lạt thớ n tiên cớ nh
Muôn trớ ng trông vớ i khói cớ nhân.”

Có đớ p ngớ i trên mớ t ngớ n đớ i ngớ m nhìn phong cớ nh Đà Lạt nhớ cớ sĩ LÊ UYÊN PHỚ NG nhớ lớ i:

“... chúng tôi đang ngớ i trên mớ t ngớ n đớ i thớ p gớ n ngôi trớ ng tí u hớ c nớ m giớ a Thớ Xã, trớ c mớ t là con đớ ng đớ c đớ n xuớ ng Hồ Xuân Hớ ng, đớ c theo hai bên đớ ng nhớ ng cây mai hớ ng nớ rớ , trông nhớ nhớ ng khóm bông gòn màu hớ ng nhớ t, lúc nào cũng tớ ng chớ ng nhớ sớ p rớ i ra tớ ng mớ nh nhớ đớ i cớ n gió chiớ u hiu hiu cớ a Đà Lạt. Mớ t hớ phớ ng lớ ng nhớ mớ t gớ ng, xa xa ngớ n tháp nhớ n cớ a Lycée Yersin nớ i bớ t lên trên nớ n trớ i đớ y nhớ ng ráng vàng cớ a buớ i hoàng hôn... Cái tuyớ t vớ i nhớ t cớ a Đà Lạt là có thớ nhìn cớ nh vớ t chung quanh ta lớ nhiớ u cao đớ khác nhau. Nhớ ng ngôi nhà, nhớ ng con đớ ng đớ c theo sớ n đớ i, nhớ ng con đớ ng xuyên qua thung lũng, nhớ ng con đớ c. Đó là đớ c đớ m thú vớ nhớ t cớ a Đà Lạt.

Trên sớ n cớ a mớ t ngớ n đớ i giớ a đớ ng Hàm Nghi - đớ ng nhà tôi lớ - mớ c lên mớ t ngôi nhà thớ Tin Lành, ngôi nhà thớ mớ t vớ trí cao tuyớ t đớ p, tớ đó ta có thớ nhìn thớ y nhớ ng căn nhà nớ m san sát đớ i thung lũng trên con đớ ng Phan Đình Phùng, phía xa hớ n là nhớ ng căn nhà nớ m đớ c theo sớ n đớ i cớ a đớ ng Hai Bà Trớ ng, xa hớ n nớ a, lớ chớ cao nhớ t là nhà tu cớ a các Soeur áo trớ ng - Domaine De Marie - và cách mớ t thung lũng xa bên phía tay trái cớ a Domaine De Marie là nghĩa trang thành phớ .”

Nhà thơ PHAN THÁI, người sống lâu năm tại thành phố Đà Lạt thơ i luôn cảm thấy thân tâm an lạc và tận hưởng Đà Lạt bằng những vần thơ như những thanh thoát:

*“Bức tranh thơ y mĩ c vần điệu danh
Phố thơ điệu trữ i núi xanh
Núi ng sơn mĩ i cao sơn ng p mĩ ng
Trắng khuya lũng thơ p gió ru tình
Hoa tím i điệu m thơ m màu thông bĩ c
Thác bĩ c hòa vui điệu ng suối thanh
Hỏi cũ sóng vang lòng i khách
Hỏi ng đêm vỹ điệu c mĩ ng an lành.”*

Nhà văn, nhà thơ NGUYỄN THỊ NGUYỄN C DUNG khi ghé thăm Đà Lạt i ấn tượng i có những nhận xét lãng mạn:

“Đà Lạt vào mùa hè dịu mát, sáng chiếu u mĩ t chút i như ng t ngào, chĩ cĩ n khoác thêm cái áo len là điệu m. Mùi phân hóa học pha i n mùi gỗ thông điệu t lò sũ i tĩ o thành mĩ t hũ ng như rĩ t điệu c biĩ t Đà Lạt. Mĩ y cô gái Sài Gòn mĩ i lên vùng cao nguyên vài hôm đã có má điệu hũ hũ. Nàng thơ trong tôi tâm sũ :

*“Mĩ a rĩ ng, khói núi, anh buĩ n không,
Cĩ nhĩ ngũ i em má vĩ n hĩ ng?
Dan điệu môi chĩ a hôn nĩ nhĩ,
Tóc còn xanh bĩ c mĩ chĩ trông.”* (Mĩ chĩ trông, Tình Thơ học trò, 1957)

Đĩ i điệu c thông xanh khĩ p ngũ điệu ng. Thung lũng rau tĩ i khĩ p mĩ i nũ o. Đĩi chân miẽn man đĩ nhĩ không chĩ m điệu t. Tâm hĩ n lãng điệu theo mây. Đây là i n điệu u tiên đĩ chĩ i Đà Lạt, chúng tôi sũ ng sũ trữ c nhĩ ng biĩ t thơ xinh điệu p vĩ i hoa tĩ m xuân, hoa i t leo quĩ n quĩt. Chúng tôi ngũ n ngũ mĩ mĩ i ngũ m hoa hĩ ng, hoa cúc, thơ c điệu c đua nhau khoe màu sũ c trong mĩ i vũ n. Thơ i tĩ t i m áp nhĩ mùa xuân Hà Nũ i mĩ t thuĩ trữ thơ, vô tĩ, chĩ a biĩ t buĩ n và chĩ a trông ngĩng mĩ t hình bóng xa xôi nào.

Chĩ Hoà Bình sũ m uĩ t ba tĩ ng iũ. Mũ, mũ n, đào và trăm thơ trái cây khác bũ y cao ngũ t. Vòng điệu ng, xuyĩ n bũ c, vĩ i áo thơ ng, mĩ t khoai trong điệu o cĩ a Đà Lạt điệu c xũ p điệu y mĩ t va-li. Hoa biĩ t điệu t điệu màu, hoa mimosa vàng lá bũ c, mùi học điệu n nhĩ c điệu u cũng đem vĩ điệu y giũ

từng ngói ở Sài Gòn. Tôi chèo Đà Lạt xuống miền tây chèo thang sâu đi sang Hồ Xuân Hương êm đềm, thơ mộng, thông dong vại du thuyền nhàn nhàn. Suối vàng êm đềm, bình lặng. Thác Prenn, Camly, Pongour hùng vĩ, dăm ba con nai vàng ngó ngác bờ rừng. Ngọn Lang Bian xanh biếc như cốm nếp thiêu u n thêm thiếp m màng, mây trắng bay...”

Và cuối cùng, phong cảnh thành phố Đà Lạt mãi mãi in đậm nét trong tâm trí tình cảm không những của người Đà Lạt mà còn của du khách và tuôn trào thành những dòng văn thơ trữ tình lai láng, những nhạc điệu u du dịu dàng trầm bổng mãi mãi!

Những người đi có họp số có tan. Có lúc vui số có lúc buồn. Cái thành phố thơ mộng là “thiên tiên” này có khi lại trở nên trầm trầm mê mê, tùy theo lòng người. Đúng là “người đi buồn cảnh có vui đâu bao giờ”. Tâm trí người đi dạo ở thành phố Đà Lạt trong bài “Thành phố buồn”:

“Thành phố nào nhớ không em? Nhớ chúng mình tìm phút êm đềm. Thành phố nào xa đi đã mị. Đợi người quanh co quyên quên thông già. Chỉ u đàn tay nghe người chan hòa. Nhớ hôn nhớ làm hình môi em. Mất em buồn trong sương chiều. Anh thơ y đẹp hơn.

~~~~~ *Mất sáng nào nhớ không em? Ngày chiều nhớ ngày của riêng mình. Thành phố buồn nếm nghe khói xa. Người đi xa thía chìm đắm sương mù. Quỳ bên nhau trong góc giáo đường. Tiếng kinh cửa đêm yêu đường. Chúa thương tình, số cho mình mãi mãi gần nhau.~~~~~*

~~~~~ *Rồi đó vì cách xa duyên tình thêm nhớ nhà. Rồi đó chiều phong ba, em làm dâu nhà người. Âm thầm anh tìm chiều người đi. Đau buồn em khóc chia phôi. Anh vội gom góp kỷ niệm tìm vui.*

~~~~~ *Thành phố buồn, làm tôi vắng người. Có gió chiều u ám buồn tâm hồn và con đường ngày xưa lá đổ. Gió không em số đá buồn. Gió không em hoang vắng phố phường. Tiếng chuông chiều u trầm trầm mê mê người. Tiếng đàn người quên núi đồi, quên cảnh tình yêu.”*

Nhà giáo NGUYỄN SĨ TÀI có dịp viếng thăm thành phố cũng ngắm ngắm trên khung cảnh nhà cửa phố phường nhàn nhàn cao thấp giữa trời mây những mặt bậc tranh nên cảm hứng viết bài thơ “Thành phố buồn” (9-2000):

*“Phố xá dìu nhau leo dốc núi,
Cài hàng, trải giá giữa màn xanh.
Mất con suối béc ríu ríu,
Hai chú nai vàng ngó quanh.
Mây lãng đãng khi tình lãng đãng,
Trời thanh thanh giữa ý thanh thanh.
Ngọn ngói khách so chân bậc c,
Tiếng ngói rơi vào mặt bậc tranh!”*

Thành phố Đà Lạt không nằm trên mặt đất bằng phẳng như ta thường gặp ở các thành phố vùng đồng bằng. Thành phố được xây dựng thành tầng, thành lớp trên những quả đồi nhấp nhô ở những độ cao khác nhau. Trừ một số ít đơn lẻ những tầng còn đi ô tô trong thành phố du khách có cảm giác như đi dạo trong công viên vì những phố quanh co, vòng lên lên xuống.

Từ hồ Xuân Hương có thể coi là đáy thung lũng chảy dài vào trung tâm thành phố, các đường phố, các dãy nhà, các tòa biệt thự càng xa đồi, càng xa càng cao. Du khách muốn chuyển những dãy phố này sang dãy phố kia ở tầng cao chỉ có cách đi bộ và leo những bậc thang xây bằng đá, leo những con dốc.

Những con dốc, những khúc quanh đón gót thi nhân lên xuống biệt bao lên, quá thân thuộc, khi nhìn nhà thơ CAM LÍNH (Thái Em) khó quên mà phải viết bài “Ai lên Hoàng Diều”:

*“Ai lên Hoàng Diều như nhe cùng
Đường phố và ta quá muộn màng
Đã làm đi về trong những hồ
Là những đồi núi là những gì mà đông
Những con dốc những con đường quen thuộc
Mấy khúc quanh co về những lòng
Xa về lâu rồi không ghé thăm
Những người, những cảnh, những tình chung.”*

Những con dốc theo những tầng đồi đón bước chân những kẻ yêu nhau quấn quýt trong men tình nồng ấm giữa trời giá lạnh. Dốc đồi lên khu chợ Hòa Bình tại trung tâm thành phố, dốc đồi lên qua Đồi Củ dớn tới Viên Đá ở Hồ Đà Lạt, dốc đồi lên rợp chiếu bóng Ngõ c Lan và biệt bao con dốc không tên khác...

Một trong những con dốc bắt gặp được những người nhóc tí là con dốc “Nhà Làng” đồi ngói đi tới khu Hòa Bình xuống phía khách sạn Công Đoàn Phan Đình Phùng. Nơi đây đã hội tụ một số người yêu văn thơ trẻ xinh là nhóm Trà Sơn, ngay nơi quán “Ngõ c Trâm”, một quán nhỏ cạnh ven đường dốc bên vườn hoa lan thơm ngát về Thiển. Cảnh vườn hoa là hiện “Duy tòng” chắt chắt bao sách vở văn chương, thi phú.

Hãy nghe nhà thơ VIẾT TRANG gửi thiêu đôi nét về chốn này:

“Giờ đây, Dalat cùng ta vui chân xuôi về một con đường quê huyên sầm, nếp bình yên bên lòng thành phố. Con đường thoải thoai đi lên, nghiêng nghiêng chảy xuống, có đá ngói triu năm, có hoa Trà ng Nguyễn hàng lên chào đón. Con đường còn mang tên một danh nhân ái

quốc Việt Nam - Nguyễn Biếu - dài sáu hun hút, chĩa tròn trăm thước rặng vĩa sĩa tay ngườ i mà
thần nhân lĩ chĩa đi trẽn cuốc đĩ đĩ o hĩ nh.

Con đĩng còn mang tên Đĩc Nhà Làng, không vĩng gió bĩ, không có ngĩa xe qua mà
bĩng bĩnh sĩĩng khĩ. Con đĩng đĩ a đĩn ta vào huyĩn thoĩ, ngườ c lên 4.000 năm lĩ ch sĩ
vinh quang đĩ bĩt gĩp hình dáng quĩ hĩĩng nguyên thĩ y. Mai chiũ, bĩn mùa qua lĩ, thân
thuốc vĩ đĩng xĩa, ta bĩ hĩ, hĩn mĩt lĩn gĩ gĩ m ít nhiũ tâm sĩ.”

Thĩ sinh LAN HINH (Nguyễn Ngĩa Dĩnh), chĩ nhân quán “Ngĩa Trĩm” và hiĩn “Duyĩt sĩng”,
vĩĩ tâm hĩn lĩng mĩn, vĩĩ tình cĩm tha thĩĩt, khó quên nhĩng buĩ hĩp mĩt cĩa mình cùng các
thĩ hĩũ vong niĩn lai rai bên chĩn rĩũ đĩ a cay gĩ hĩng nĩn cũng hĩ bĩt viĩt bài thĩ “Đĩc Nhà
Làng”:

“Cái tên gĩn gĩĩ - Đĩc Nhà Làng
Nĩĩ tĩp xĩa nay nhĩng bĩc thang
Ngũ sáu sĩm thĩp đĩng dĩa bĩ
Thành đĩng rĩu phong dĩa nĩng sĩĩng
Nhĩp đĩ chĩng chĩt trong bình đĩ
Mĩch sĩng khĩĩ trĩo gĩĩ a luyĩn thĩĩng
Trĩm hĩĩng nĩm trong lòng phĩ nhĩ
Rĩn rĩng nhĩp gĩt gĩĩ trên đĩng.”

Nhĩ thĩ TẤM MINH ghé thĩm vĩĩn hoa lan, cùng chĩ quán gĩt gũ nhĩp chĩn “mai quĩ lĩ”.
Hĩĩ men nĩng nĩn. Thĩ hĩng tuĩn trĩo. Thĩm nhĩ trĩĩc khi phĩĩ rĩĩ Đĩc quĩ đĩĩ thĩ thĩĩng
này đĩ đĩn bĩĩc vào con đĩng viĩn du biĩn sĩng chĩp chũng vĩ đĩnh có lĩ phĩĩ viĩt “tĩng lĩĩ
ít vĩn thĩ” chĩ! Gĩĩy bĩt sĩn đĩ. Bài thĩ làm đĩ tĩng quán. Bài thĩ cuĩĩ cùng làm tĩ Đĩc. Mà
nghe sao nhĩ nhĩng lĩĩng mĩng nhĩ lĩ tĩ biĩt thành phĩ cao nguyên yĩu đĩũ! Bài thĩ mang
tĩn “Đĩng chĩn quán nhĩ” (1-1988):

“Ngĩa Trĩm quán nhĩ xĩnh xĩnh
Cĩĩ cây hoa lá đĩĩm tình đĩĩm trang
ĩn mĩnh bên đĩc Nhà Làng
Lĩng nhĩn nhĩn thĩ rĩn rĩng ngườ c xũĩ
Đĩng đĩĩ trĩĩ nĩĩ buĩn vui
Đĩ mĩn in đĩũ đĩ y vĩĩ nĩĩ nĩĩm
Sĩng mùa mĩĩ a nĩng vĩĩng thĩm
Lĩo xĩo gĩĩ thĩĩ, ĩm đĩĩ sĩĩng bay.
Lĩng du ghé quán mĩĩt ngĩĩ
Khĩch thĩĩũ tĩng tĩnh sĩĩng đĩĩ vĩn

Rồi mai tôi phải bước chân trở lại
Đường đi về nơi nơi tôi đứng ngắm bóng mây
Cười pha lê vài phút giây
Tình thơ bằng bước, hao gầy như nhung.”

Thi hào u cao niên CAM LĨNH cũng nhiều dịp tôi bước lên xuống như người bước đá cưa con dốc, đi ngang qua quán “Ngọc Trâm”, ghé vào ngắm hoa lan và hiện thân “Duyết nguyệt” nên cũng cảm hứng viết bút viết bài thơ mang tên “Độc Nhà Làng” để gửi gắm ít nhiều tâm sự đến người cưa mình:

“Mười bước cho hay mấy ý dè
Thơ thành mà cũng có đường quê
Sáng chiều không ngừng tôi qua lại
Hôm sớm nào in dấu người xe.
Người khó hong khô lòng sỏi đá
Mưa nào người phải đi về
Tôi lâu chân chửa mòn con dốc
Tôi ngỡ ngang qua ghé bước về.”

Thơ sinh LAN HINH lòng luôn trân trọng xin phép “hạ vãn” bài thơ trên theo cung cách xướng họa của Đường thi để đáp lại vài trăn trở thơ (1989):

“Tôi đá đường quanh há dè
Nhà Làng thân thiện lòng quê
Kìa nơi ngọn núi lau dè
Đâu dè nhô bóng người xe
Ngõ cũ chửa chán niềm hèn
Tình xưa ăm phải đi về
Độc tôi! Xin gửi lại đi về
Đưa đón giúp ta như người về.”

Như người tôi cũng đến một ngày, ngày thơ sinh chào nhân phố tôi con dốc “Nhà Làng”, rời xa thành phố Đà Lạt. Một khách thơ cao niên ghé quán, cảm nh cũ còn đây, nào thơ y người xa, ngắm người viết thơ tôi ít vãn thơ bằng chữ Hán.

Nhà thơ TRẦN VĂN LÊ cảm khái phong cách thành bài thơ mang tên “Cảm xúc khi đi qua dốc Nhà Làng”:

“Chiều xuông. Hoàng hôn. Ngang Duyệt tiếng
Hiên xưa, chiều cũ, những năm nào...
Ai thăm tiếng động niềm vui rồi
Ta ghé bây giờ thăm những sao!
Lá rừng đậy sân che hết đất
Thì cài kín cửa những đi đâu?
Trên cỏ thơm, vịn đó: hòn Non Bè
Rồi rồi cỏ mây trời, thùy muôn đầu!”

(Trích: “ĐÀ LẠT NGÀY THÁNG CŨ”
Sơ n gi: LS. Ngô Tng Giao)

